

tigelse af Valgisterne. Men hvis denne min Opfattelse er rigtig, vil det valgretsmæssigt ikke komme til at spille nogen som helst Rolle, dersom vedkommende selv skal have Adgang til ved Betaling af Afdrag paa skyldig Skat at afgøre, paa hvilket Kvartals eller Halvaars Restance Afdraget skal afskrives. I en Skrivelse til Borgmester Lacoppidan-Petersen i Svendborg har Indenrigsministeriet den 5. April 1924 udtalt sig om dette Spørgsmaal ved Besvarelsen af en af Borgmesteren stillet Forespørgsel. Denne Besvarelse er afgivet under mit Ansvar som Indenrigsminister, men Besvarelsen er ekspederet helt embedsmæssigt — ærede Medlemmer vil vide, at det var i det Tidsrum, da Valgkampagnen fandt Sted. Selvfølgelig dækker jeg den fuldt og helt med mit Ansvar, og den falder ogsaa ganske sammen med min Opfattelse af dette Spørgsmaal i Overensstemmelse med nugældende Ret. Men jeg hævder endnu en Gang, at nogen som helst Forbindelse med Adgangen til at forblive paa Valgisterne efter den endelige Berigtigelse og dermed Retten til Udøvelse af Valgret har denne Besvarelse ikke. Besvarelsen lyder saaledes: Indenrigsministeriet maa holde for, at der i Tilfælde af, at den paa-gældende Skatteyder selv fremsætter Børgering om, at det af ham indbetalte Beløb maa anvendes til Dækning af yngre Skatterestancer fremfor ældre, ikke haves Hjemmel for Kommunen til at tilsidesætte et saadant Ønske fra Skatteyderens Side. For saa vidt Skattebetalingen sker ved Tvangsinddrivelse (Udpantning), tilkommer der derimod ikke Skatteyderen Ret til selv at bestemme, paa hvilken Restance det inddrevne Beløb skal afskrives. — Altsaa Svaret er i Overensstemmelse med de Regler, som gælder for Afdrag paa Gæld, efter som disse Afdrag præsteres frivilligt eller som Følge af Tvangsforanstaltninger. Men hvis nu dette Forhold virkelig hang sammen med en Rettighed, saaledes som man nu vil hævde det i denne Forbindelse, maa jeg dog mene, at det vilde være ganske og absolut urimeligt at opretholde en saadan Ulighed, saaledes at Bestemmelser til Ændring af dette Forhold snarest bør træffes. Et Beløb, som inddrives ved Udpantning, skal altsaa afskrives paa den ældste Skat, men dette vil altsaa medføre, at en Skatteyder, hvis Forhold er saaledes, at der ved Udpantningen intet er at faa hos ham, ved senere Indbetaling kan erhverve sig Valgret ved at kræve denne Indbetaling afskrevet paa yngre Skattegæld, medens den, der ved Udpantningsforret-

ningen betaler, eller som besidder Værdier, Effekter, hvori Skattemyndighederne kan gøre sig betalt, aldeles ikke har denne Adgang. Det er en Ulighed overfor Adgangen til Erhvervelse af Valgret, som er en Urime-lighed, og som, hvis en saadan Skattebetaling virkelig skal have nogen Forbindelse med Valgretten — hvad jeg altsaa ikke mener —, efter min Opfattelse snarest bør rettes. I øvrigt har, som sagt, mig bekendt Indenrigsministeriet ikke udover den Besvarelse, som afgaves paa en Forespørgsel i 1913, været stillet overfor Spørgsmaalet: gammel Skattegæld i Forbindelse med Retten til at forblive paa Valglisten. Hidtil har man ganske sikkert i alle Kredse ikke været i Tvivl om, hvad den tidligere Valglovs Bestemmelser i Virkeligheden tilsigtede, selv om man i høj Grad lempeligt har søgt at hævde Bestemmelser overfor Skatterestancerne. Og at Socialdemokratiet heller ikke hidtil i dette Forhold har skelnet mellem ældre og yngre Skat, fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Indholdet paa dette Punkt af det Forslag til en Reform af den kommunale Valglov, som Partiet gentagende i de senere Aar har indbragt for det høje Folketing. I dette privat indbragte Forslag siges det nemlig udtrykkeligt i § 1: „Den, der er ansat til Skat til Kommunen, men som paa Valgdagen staar i Restance med mere end et halvt Aars Skat, kan ikke udøve sin Valgret“. Skatteydelse er efter Socialdemokratiets Forslag ikke en Valgrets-betingelse, men er man Skatteyder, maa man paa Valgdagen efter det socialdemokratiske Forslag ikke staa i Restance med mere end et halvt Aars Skat. Her skelnes altsaa aldeles ikke mellem Restancer af ældre og nyere Dato. Dette Forslag slutter sig med Hensyn til Skatterestancer ganske til den Opfattelse, som er Forespørgernes og altsaa ogsaa min. Skatterestancer spiller i Socialdemokratiets Forslag ganske samme Rolle, hvad enten de er ældre eller nyere, og vi mener, at dette ogsaa er Tilfældet i den gældende Valglov, naar man ikke søger at fortolke den paa en Maade, som maa føre til Ulighed mellem ældre og yngre Vælgere — yngre taget naturligvis ogsaa i den Betydning, som Opholdsbestemmelsen lægger deri. Det er dog utvivlsomt en Fortolkning, som under Hensyn til dens Konsekvenser maa betegnes som en Misfortolkning, naar man nu synes at ville knytte Valgretten skattemæssigt udelukkende til Betaling blot af det sidste Kalenderaars Skat og derigennem opfordre til at tilsidesætte ældre Skattegæld.

Heraf vilde jo følge den efter min og